

Çocukluğumuzdan Bu Yana

— ösquee · 28 Haziran 2012

Ahh çocukluğum ! Diyor kimileri... Mutlu anıları var belli ! Bende diyorum ki hani benim çocukluğum anne? Nerede ?

Sahi var mıydı benim de fındık içi kadar olsa bile çocukluk yıllarım, mutlu anlarım ? Büyüklemler toplanıp, sohbet koyulaştığında sabahlara dek anlatılan bir kaç hikayeden başka ?

Hatırlar gibiyim aslında ! O zamanlar çitoslardan oyuncak arabalar çıkardı. Bebeklerle oynamak yerine biriktirirdim arabaları poşet poşet. Koyacak yer bulamazdın artık evde. Kızardında üstelik ' artık yeter ' diye ! Dinlemezdim yine de. Çok severdim ne yapayım. Bakkal amcaya tek yollamazdın beni, kötü adamlar dolaşiyor diye. Çitos alacağım deyince de götürmezdin bakkala. Sen evi süpürürken nasıl da kaçmıştım çitos almaya. Sonra kaybolmuştum yağmurda hayal mayal hatırlıyorum. Bir polis otobüsünde bulmuştum kendimi elimde ufak bir oyuncak bebekle. Polislerden biri, bacağını çıkardığım bebeğimin bacağını takmıştı tekrar vücuduna. Kayboluşumdan sonra mutlu olmuştum bir anda olsa.

Karakola geldiğinde sana koşmaya kalktım hemen de tuttular seni de beni de polisler. Nerden bileceğiz annesi olduğunu dediler ! Sağ bileğinde mavi bir doğum izi var dedin ağlayarak. İyiki varmış doğum izim ! Yoksa vermezler miydi beni sana ?

Sonra şey vardı bir de. ' Evlenecek misin sen büyüyünce ' dediklerinde. ' Hı,hı ' derdim ' çarşafıları sıkı sıkı bağlayıp kaçacağım balkondan sevgilime. ' Çocukluk işte ! Kaçar mıyım hiç, gider miyim sizi bırakıp bir yere ! Hem ya düşersen atlarken balkondan ya tutmazsa sevgilim dediğim. Ya polise yakalanırsak bırakıp giderse beni ! Nerde öyle güvenilir biri !

Lise zamanı var bir de. Gezmeyi gezdirmeyi sevmeyen babama inat olsun diye hiç bilmediğim yerlere gidişlerim vardı. Hemde macera olsun diye kaçak olarak trenle. Hem okuldan kaçak, hem biletsiz kaçak. Çoook zamanlar gittik geldik sıra arkadaşımlla. Çoğu kez yakalanmadık hemde. Hatta bir keresinde bir durakta attılar da bizi, diğer durak ineceğimiz yer diye, tren harekete geçerken bindik yine. Yüzsüz değildik be :) Çocuktuk işte !

Aslında pek bir şey değişmemiş hayatımda çocukluğumdan bu yana ! Pazarda yediğim muzun çöpünü eve kadar taşırmışım küçükken, şimdi de sokaklara atmıyorum çevrecilikten ! Bir oyuncak araba uğruna kaybolmuşum mahallede. Şimdi de sevgili uğruna, dostlar uğruna kayboluyorum kendi içimde ! Hayaller kurarmışım çocuk aklıyla kaçma hayalleri. Şimdilerde de alıp başımı gidesim gelmiyor değil hani ! Gitmiyorum yine çocukluğuma inat. Çocukluğumdaki kadar inadım hala ! Sevmek çok güzel olsa da bırakmıyorum asıl sevenleri asla !

Çocukluğumda çantam doluydu şekerle, çikolatayla. Şimdiler de kartvizitlerle dolu faturalarla ! Ya da bir kaç ıslak aşk şiirleriyle, çocukluk resimleriyle. Ve de başımı yastığa koyduğumda, sabah yastığımın altına bırakılmasını beklediğim çikolata yerine Güneş ' in doğması, umudun bitmemesi, hayallerin gerçekleşmesi ümidiyle...

İlkokul da öğretmenim söylemiş sana ' bu kız yazıyor , iyi yazıyor diye ! ' Keşke söyleseydin bana anne ! Şimdi belki karalama şiirler, kişisel denemeler yerine hece şiirleri yazardım belki de ! Ya da iyiki söylememişsin anne ! Kesin çocukluğunu yaşamamış, içi fitne, fesat, kıskançlık dolu densizin biri çıkardı ve hevesimi bırakırdı kursağımda. Ve o zaman belki bunları yazacak cesareti bile bulamazdım kendimde. Çamura bulardı o günlerimi, bugünlerimi hatta yarınlarımı bile. Hayallerimi de !

Ama yine bulanıklıklarım var be anne ! Keşkelerim var biraz, önyargılar da var biraz, sitemler de koydum hayata az ve güven çok az !!! Aşk doluyum bir de dolayısıyla hüznün doluyum genelde ! Bazen midem bulanıyor BİRİLERİNİN YEDİKLERİNE ! Bazen gözlerim sulanıyor GÖRDÜKLERİME ! Ve hatta içim daralıyor bazen DÜZELTEMEDİĞİM DÜZENLERE Çocuğum be anne !

Ama seviyorum kendimi yine de ! En güzeli de bu bence. Çocukken aynaya baktığım da ' Güzelim ' derdim ya, şimdi geçmişi gösteren küreme bakıyorum sadece. İyiki diyorum çokça ve de iyiyim diyorum bolca ! Ne bileyim ya mutluyum işte yine de ! Herşeyden payını almış, hayatın paydası olmuş ben ! Gözyaşlarını çok erken tüketmiş fakat ağlamayı unutmamış biri olarak, gülüşünde sakladığı yaşlarla hala güzel gülebilen biri olarak...Kahkaha atanları sevmeyen beni, empati nedir bilmeyenleri, acı çekmeyen yürekleri sevmeyen beni SEVİYORUM işte ne bileyim ! Hatta küçükken ' inadın batsın emi ' diyerek fırlattığın terliklere rağmen hala sürüp giden inadımı seviyorum hayata ! Yoksa bu denli güçlü olmak zordu, hayat denilen bu engebeli yolda !Başka şeylerde an latacaktım ama takılı kaldım çocukluğumda ! Hala çocuğum aslında ufak bir farkla ! Dokunsalar ağlarım yine, sümüğüm salyama karışır hemde. Ama bilmez kimseler. Çok severim yine ama onu da belli etmem nedense ! Korkarım kaybetmekten belkide ! Anlatmam şiddetini sevgimin, anlatırsam eğer kaybederler kendilerini ! Bazen de sırf bu yüzden kaybederim bende ! Brilirim anne ! Bilirim de ; sevgimi gösterip kaybetmektense içimde yaşamayı yeğledim ben. Belki severler belki kaybederler. Kendimi böyle seviyorum ben. Kendim gibi sevenler lazım bana ! Sevgisini göstermeyenler mi deme hemen. Hissederim seven yüreği ben !

Anladım anne ! Çocukluk içindeymiş insanın bulabildiğince ! Çocukluğumu aramıyorum anne, özlemiyorum da. Sen haklısın çocuğum ben hala !

Ne dersem diyeyim ilk kez yalan söylüyorum galiba ! Çocukluk geri gelmiyor anne ! Çocukluğumda ki gibi bakmıyor kimse, çocukluğumdaki gibi sevilmiyorum ve bir çocuk gibi korkusuzca sevemiyorum ! Çocukluğu şiirlerde yaşamaktan başka hiç bir yere koyamıyorum !

Hep bir çocuk kadar sevgi dolu, korkusuz, yürekli ve masum kalmak dileklerle !